

[Finansministeren.]

Banker og Forsikringsselskaber, faaet Paa-læg om, henholdsvis fra Banktilsynet og Forsikringsraadet, at afskrive den samlede Garantium, der svarer til Statens 80 Mill. Kr., men Staten har af sine 80 Mill. Kr. til Dato kun afskrevet 58 Mill. Kr., saa at der stadig resterer 22 Mill. Kr. Heller ikke her kan man sige, at Staten har ført en over-dreven eller flot Afskrivningspolitik.

Jeg vil endvidere nævne, at Staten ved-varende paa sin Status har optaget Aktiver, paa hvilke det havde været meget ønskeligt at foretage betydelige Afskrivninger, som man imidlertid ikke har kunnet finde Plads til inden for vore finansielle Rammer. Jeg nævner som de vigtigste de saakaldte Kul-turbaner paa § 16, der netop er overført til denne Paragraf, fordi disse Baner ikke er i Stand til at yde fuld Forrentning af den inde-staaende Kapital og derfor heller ikke kan betragtes som Aktiver, hvis Værdi svarer til de nominelle Beløb, hvormed de er op-ført. I samme Forbindelse vil jeg gerne nævne Statens Aktier i de private Jernbaner og endelig Statens rentefri Laan, der opføres paa Statens Status med deres fulde Beløb.

Endelig vil jeg anføre følgende Betragt-ning: De Afskrivningsprocenter, der anvendes ved Statens Afskrivning, er i sig selv ikke overdrevent høje; det faar endda være, men Udgangspunktet for Afskrivningspro-centernes Anvendelse er i hvert Fald meget lavt, naar man regner med Nutidens Pris-niveau og det Prisniveau, som vi maa for-udse i den nærmest kommende Tid.

Jeg skal som Resumé af disse Betragt-ninger udtale, at den Finanspolitik, der er ført hidtil under Krigen, har været forsvar-lig og tilfredsstillende, men at der aldeles ikke er Tale om, at Staten har udskrevet Skatter og paalagt Afgifter, der staar i et urimeligt Forhold til de af Rigsdagen bevil-gede Udgifter. Man har konsolideret sig, men ikke ud over det rimelige.

Jeg har ikke fremført disse Betragt-ninger for at reducere Værdien af det gode Resultat af det Budget, som forelægges som Tillægsbevilling for 1942—43, idet jeg be-tragter det som særdeles glædeligt, at dette Finansaar takket være en Række heldige og sammenstødende Omstændigheder har kunnet tilendebringes som et Overskuds-budget, men jeg har fremført disse Bemærk-ninger, fordi jeg finder det rigtigt at advare mod et overdrevent Lyssyn eller urigtige Slutninger med Hensyn til vor virkelige finansielle Stilling i Fremtiden.

Hermed skal jeg anbefale det forelagte

Lovforslag til velvillig og hurtig Behandling i det høje Ting.

J. R. Poulsen: Jeg har bedt om Ordet for at fremsætte nogle Bemærkninger til Undervisningsministerens Budget i Tillægs-bevillingslovforslaget, for saa vidt angaar Til-skud til Det kongelige Teater. Der søges her om et ekstra Tilskud paa 453 000 Kr., saa at Underskuddet ved Teatrets Drift i alt beløber sig til ca. 1½ Mill. Kr. I Forhold til de Penge, vi har talt om i Dag, er det ikke mange, men det er dog en Sum, og der har før her paa Rigsdagen været delte Meninger om, hvorvidt dette Beløb var for lille eller for stort. I Betragtning af den betydende Kulturfaktor, som Teatret kan være, mener jeg ikke, Beløbet er for højt, hvis Skuespillerne yder deres bedste, men her er det, jeg mener det skorter paa et meget væsentligt Punkt, nemlig paa Evnen til at tale tydeligt og klart, saa Publikum uden at anstrenge sig kan høre, hvad der siges, og følge Handlingen. I gamle Dage, skal vi sige for ca. 50 Aar siden, var der paa mange offentlige Kontorer en overlegen Tone over for Folk, som kom der, og man blev mange Gange behandlet hensynsløst. Efterhaanden lærte Folk disse underord-nede Embedsmænd og Bestillingsmænd, at saadant kunde ikke gaa. Man var jo desværre dengang nødt til at komme paa disse Kontorer, f. Eks. Amtstuerne, man kunde ikke blive borte. Det kan man ganske vist fra Teatret, men det er ikke Meningene med Samfundets store Tilskud. Jeg tror, Teatret har mistet mange Tilskuere, fordi dets Skuespillere taler saa daarligt. I Relation til det, der har været talt om i Dag fra Kl. halv 2 til godt 10, kunde det jo siges, at det er en Slags Spareforanstaltning, en Pengebinding: Folk kommer ikke i Teatret, de bliver hjemme og passer paa deres Penge. Den moderne Maade, som Instruktørerne vil have Skuespillerne til at tale paa, fører som Regel til en Mumlen, en Hvisken, en utydelig Udtale, saa mange af Tilhørerne ofte maa spørge deres Side-mand: Hvad sagde hun nu? Hvad bliver der sagt deroppe? Dette er i høj Grad hensynsløst over for Publikum, og det er min Overbevisning, at næsten alle Teater-gængere er enige derom. Skuespiller Poul Reumert og enkelte andre taler smukt, klart og tydeligt, men navnlig de dygtige unge Skuespillere og Skuespillerinder følger Instruktørernes Ordre og taler moderne, det vil sige saadan at det ikke kan høres. Hvis en enkelt Skuespillerinde ikke vil tale